

[Finansministeren]

uden for regeringen – må jeg nok sige, at der alt i alt er en lidt for stærk tendens til at sige nej på en række områder uden at skele tilstrækkelighed til den fremtidige udgiftsudvikling i dette samfund. Jeg tænker her på redegørelsen om den offentlige sektor. Når man ser, hvilke forudsætninger der skal opfyldes for at få en nedadgående tendens i det offentlige udgiftstryk i de kommende år, kan man godt beklage lidt, at der ikke er flere forsøg på at finde ud af, hvordan vi får bremset opdriften.

Det stramme scenario i redegørelsen om den offentlige sektor, hvor forudsætningen for at få bare denne beskedne nedadgående tendens frem til år 2000 er, at der ikke gennemføres ét eneste nyt udgiftskrævende forslag i Folketinget eller i kommunerne – for det drejer sig om den samlede offentlige sektor – at der korrigeres fuldt og helt for den demografiske udvikling øjeblikkeligt – og det vil sige, at der ikke er overflødige folkeskoler eller overflødige gymnasier – og at der er en produktivitetsforøgelse på 2½ pct. pr. år, viser noget om, hvilke krav der stilles til os. Det synes jeg skal siges i en debat som denne, hvor det er så let at sige nej til et eller andet forslag, hvor det er så let at sige, at regeringen ikke bruger penge nok; fru Helle Degn nævnte uddannelsesområdet, og der er andre, der har nævnt andre ting.

Jeg håber, at vi alligevel kan få skabt grundlaget for en betydelig mere tilbunds gående debat om, hvordan vi i højere grad får mulighed for at styre de offentlige udgifters udvikling.

Det småtryk, der kom forleden dag fra Budgetdepartementet, og som viser udviklingen i boligydelsen, i uddannelsesstøtten, i pensionisternes forhold, i kontanthjælpens udvikling, er jo en klar illustration af, hvordan udgifterne hele tiden går op.

Jeg håber virkelig, at Folketinget vil tage denne opgave meget alvorligt og se på, hvordan vi får ændret på mekanismerne, for ellers kan ikke engang hr. Henning Rasmussens overordnede mål opfyldes. Det er faktisk en opgave, som vi ikke kan abstrahere fra.

Det gælder også f.eks. Lotzudvalgets mange forslag, som hr. Skrumsager Skau var inde på. Her ligger der også en stor opgave for Folketinget. Der kommer også lovforslag, som er en forudsætning for, at kommunerne i højere grad kan styre deres driftsudgifter, og også her håber jeg at Folketinget, i hvert fald et flertal, vil være

på pletten. Der er i høj grad behov for en større forbindelse mellem det, der faktisk skal ske, og så de taler, der holdes om den offentlige sektor.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind på den generelle økonomiske politik; som hr. Henning Rasmussen nævnte, har vi jo lige haft en åbningsdebat. Men jeg vil bare for en ordens skyld understrege, også som et svar til hr. Henning Rasmussen, at det naturligvis er helt afgørende med en yderligere vækst i den private sektor, den er forudsætningen og grundlaget for, at vi kan fastholde et velfærdssamfund også i 1990'erne. Det betyder, som statsministeren udtrykte det i åbningstalen, at alle kræfter må sættes ind på en forbedring af konkurrenceevnen og en forøgelse af den private opsparing.

Jeg håber meget, at også Socialdemokratiet vil være parat til at gå ind i drøftelser om disse ting, for jeg er enig i, at det er meget afgørende at få skabt brede politiske løsninger i forbindelse med den økonomiske politik. Det bliver så dermed overgangen til mine afsluttende bemærkninger omkring samarbejdet.

Regeringen har sagt fra starten, og det står vi naturligvis stadig ved, at den ønsker det bredest mulige samarbejde her i Folketinget, selvsagt også om det finanslovsforslag, der nu ligger på bordet. Jeg må indrømme, at jeg måske også har sporet en anelse af iver hos flere af partierne for at komme til forhandlingsbordet, og det kan jeg da kun hilse med betydelig glæde. Derfor vil jeg gerne sige allerede nu her under førstebehandlingen, at regeringen om 14 dage vil indbyde samtlige partier til drøftelse af finanslovsforslaget for at se, hvilken reel vilje der egentlig ligger.

Jeg mener nemlig ikke, at vi er kommet nok til bunds i problemerne i dag. Jeg vil meget gerne give partierne 14 dages betænkningstid til i højere grad at få en klar sammenhæng til de overordnede mål, som man alligevel gerne vil stille op, først og fremmest det, at skatterne ikke må stige. Så mødes vi, og så ser vi på de konkrete forslag.

Derfor skal jeg kun gentage det, som jeg mener bør være den afgørende udgang på denne førstebehandling: Der er under alle omstændigheder bred politisk enighed om, at skatterne ikke må stige. Kan det fastholdes, er det også klart for enhver, at det har sine behårede forudsætninger, nemlig at den udgiftsramme, som regeringen har præsenteret i sit finanslovsforslag,